έχει εν τω μεταξύ περιέλθει στη Επιτροπή ή αποφάσεως του εν λόγω οργάνου να επιληφθεί αυτεπαγγέλτως σύμφωνα με τα άρθρα αυτά, η απάντηση στην καταγγελία αυτή δεν μπορεί να ερμηνευθεί ως απάντηση της Επιτροπής σε τέτοια αίτηση.

2. Ούτε οι προκαταρκτικές παρατηρήσεις των υπηρεσιών της Επιτροπής κατά την κίνηση μιας διαδικασίας διαπιστώσεως παραβάσεων των κανόνων ανταγωνισμού ούτε η γνωστοποίηση στην καταγγέλασα που προβλέπει το άρθρο 6 του κανονισμού 99/63 μπορούν να θεωρηθούν, ως εκ της φύσεως και των εννόμων τους αποτελεσμάτων, ως αποφάσεις κατά την έννοια του άρθρου 173 της Συνθήκης, κατά των οποίων να χωρεί άσκηση προσφυγής ακυρώσεως. Στο πλαίσιο της διοικητικής διαδικασίας, όπως αυτή έχει οργανωθεί από τα άρθρα 3, παράγραφος 2, του κανονισμού 17 και 6 του κανονισμού 99/63, οι ανωτέρω παρατηρήσεις και η γνωστοποίηση αποτελούν όχι πράξεις παράγουσες δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα ικανά να θίγουν συμφέροντα προσφευγουσών αλλά προπαρασκευαστικές πράξεις.

Κατά μείζονα λόγο, δεν μπορεί να θεωρηθεί ως απόφαση κατά την έννοια του άρθρου 173 έγγραφο απευθυνόμενο προς την καταγγείλασα με το οποίο δεν διατυπώνεται κρίση ως προς τον χαρακτηρισμό των προβαλλομένων γεγονότων και το οποίο δεν έχει ως αποτέλεσμα, αυτό καθεαυτό και στο στάδιο της διαδικασίας όπου αυτό εμπλέκεται, τον τερματισμό της διεξαχθείσας από την Επιτροπή έρευνας.

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (δεύτερο τμήμα) της 30ής Νοεμβρίου 1992 *

Στην υπόθεση Τ-36/92,

Syndicat français de l'Express international (SFEI), ένωση επιχειρήσεων γαλλικού δικαίου, με έδρα 7, rue du Té, Bâtiment 3444, Roissy-Charles de Gaulle (Γαλλία),

DHL International, εταιρία γαλλικού δικαίου, με έδρα 161, rue de la Belle Etoile, Bâtiments 1 και 2, Roissy-Charles de Gaulle (Γαλλία),

Service Crie, εταιρία γαλλικού δικαίου, με έδρα 9, Villa Pierre Ginier στο Παρίσι (Γαλλία),

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

May Courier, εταιρία γαλλικού δικαίου, με έδρα 13, rue Oberkampf στο Παρίσι (Γαλλία),

εκπροσωπούμενες από τον Morgan de Rivery, δικηγόρο Παρισιού, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο το δικηγορικό γραφείο των Alex Schmitt, Bon και Schmitt, 62, avenue Guillaume,

προσφεύγουσες,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τους Giuliano Marenco, νομικό σύμβουλο, και Francisco Enrique González Díaz, μέλος της νομικής της υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Roberto Hayder, εκπρόσωπο της νομικής της υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση του εγγράφου της Επιτροπής υπ' αριθ. 000978 της 10ης Μαρτίου 1992, σχετικά με καταγγελία αφορώσα τη λειτουργία της αγοράς της ταχείας επιδόσεως αλληλογραφίας και υποβληθείσα από το Syndicat français de l'Express international·

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
(δεύτερο τμήμα),

συγκείμενο από τους J. L. Cruz Vilaça, Πρόεδρο, D. Barrington, J. Biancarelli, A. Saggio και C. P. Briët, δικαστές,

γραμματέας: H. Jung

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

Το ιστορικό της διαφοράς

1 Στις 21 Δεκεμβρίου 1990, το Syndicat français de l'Express international (SFEI), επαγγελματική ένωση διεπόμενη από το γαλλικό δίκαιο και αποτελούμενη από δέκα επιχειρήσεις ταχείας επιδόσεως αλληλογραφίας που δρουν στο γαλλικό έδαφος, υπέβαλε στην Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: Επιτροπή) καταγγελία στρεφόμενη κατά της πρακτικής της Société française de messagerie internationale (στο εξής: SFMI).

2 Η SFMI είναι ανώνυμος εταιρία γαλλικού δικαίου. Πρόκειται για κοινή επιχείρηση αποτελούμενη, αφενός, από τη Sofipost, η οποία κατέχει το 66 % του εταιρικού κεφαλαίου και, αφετέρου, την Transport Aérien Transrégional (TAT), η οποία κατέχει το 34 % του εν λόγω κεφαλαίου. Η Sofipost έχει διαδεχθεί την Cogecom, θυγατρική κατά 100 % της Poste française.

3 Η καταγγελία αφορά την τεχνικοδιοικητική και εμπορική υποστήριξη που φέρεται να παρέχει στη SFMI η Poste française. Όσον αφορά τη διοικητική μέριμνα, με την καταγγελία επισημαίνεται ιδίως η διάθεση του συνόλου των ταχυδρομικών γραφείων, η ύπαρξη προνομιακής διαδικασίας εκτελωνισμού και η παροχή προνομιακών χρηματοοικονομικών όρων. Σε σχέση με την εμπορική αρωγή, μνημονεύεται, αφενός, η μεταφορά στοιχείων του ενεργητικού επιχειρήσεως, πράγμα που συνίσταται, αυτό καθαυτό, στη μετακίνηση και την προσφορά πελατών, και, αφετέρου, η διενέργεια από την Poste υπέρ της SFMI πράξεων προωθήσεως και διαφημίσεως.

4 Απαντώντας στην καταγγελία αυτή, η Επιτροπή ενημέρωσε, πρώτον, στις 10 Μαρτίου 1992, σύμφωνα με το άρθρο 92 της Συνθήκης, την καταγγείλασα, με το έγγραφο 06873, σχετικά με την «απόφαση των αρμοδίων υπηρεσιών να κλείσουν (...) τον φάκελο». Με δικόγραφο που πρωτοκολλήθηκε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 16 Μαΐου 1992 (υπόθεση C-222/92), η καταγγείλασα, καθώς και τρεις από τις δέκα επιχειρήσεις-μέλη της επαγγελματικής ενώσεως άσκησαν κατά της αποφάσεως αυτής προσφυγή ακυρώσεως. Με έγγραφο της 9ης Ιουλίου 1992, η Επιτροπή γνωστοποίησε στις προσφεύγουσες ότι είχε προβεί στην ανάκληση της αποφάσεως αυτής.

5 Δεύτερον, με το έγγραφο 000978, επίσης της 10ης Μαρτίου 1992, η Επιτροπή γνωστοποίησε στις προσφεύγουσες ότι δεν σκόπευε να συνεχίσει την έρευνά της βάσει του άρθρου 86, έστω και αν ανελάμβανε την υποχρέωση να επιβλέπει εκ του σύνεγγυς την εξέλιξη της οικείας αγοράς.

6 Η τελευταία παράγραφος του εγγράφου αυτού έχει ως εξής:

«While we do not propose to pursue enquiries under Article 86 in these circumstances, I can assure you that we shall maintain a close watch on developments in this market. In a separate letter we are informing you of the outcome of our consideration of the linked case presented under the State aids rules» («Υπό τις περιστάσεις αυτές, έστω και αν δεν σκοπεύουμε να συνεχίσουμε την έρευνά μας βάσει του άρθρου 86, μπορούμε να σας διαβεβαιώσουμε ότι θα συνεχίσουμε να επιβλέπουμε εκ του σύνεγγυς την εξέλιξη της αγοράς αυτής. Θα σας γνωστοποιήσουμε με χωριστό έγγραφο το αποτέλεσμα της εξετάσεώς μας όσον αφορά τη συνδεόμενη υπόθεση που εμφανίζεται στο πλαίσιο των κρατικών ενισχύσεων»).

Τα αιτήματα των διαδίκων και η διαδικασία

7 Με δικόγραφο που κατέθεσαν στις 16 Μαΐου 1992, η καταγγείλασα και τρεις από τις επιχειρήσεις της επαγγελματικής ενώσεως, η DHL International, η Service Crie και η May Courier, άσκησαν προσφυγή με την οποία ζητούν από το Πρωτοδικείο:

— να κρίνει την προσφυγή παραδεκτή και βάσιμη·

— να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής που ελήφθη με το έγγραφο 000978 της 10ης Μαρτίου 1992·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

8 Με υπόμνημα της 17ης Ιουνίου 1992, η Επιτροπή προέτεινε, σύμφωνα με το άρθρο 114 του Κανονισμού Διαδικασίας, ένσταση απαραδέκτου. Με την ένσταση αυτή η Επιτροπή ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να κρίνει την προσφυγή απαράδεκτη·

— να καταδικάσει τις προσφεύγουσες στα δικαστικά έξοδα.

9 Στις παρατηρήσεις τους σχετικά με την ένσταση απαραδέκτου, που κατέθεσαν στις 31 Ιουλίου 1992, οι προσφεύγουσες ζητούν από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την ένσταση απαραδέκτου της Επιτροπής·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα·

— να συνεχίσει την εξέταση της υποθέσεως ως προς την ουσία.

10 Την 1η Οκτωβρίου 1992 οι Deutsche Bundespost Postdienst, GD Net BV, PTT Poste BV, Sweden Post και La Poste ζήτησαν να παρέμβουν υπέρ της Επιτροπής.

11 Στις 10 Νοεμβρίου 1992 οι προσφεύγουσες υπέβαλαν παρατηρήσεις με τις οποίες ζήτησαν να απορριφθούν οι αιτήσεις παρεμβάσεως και να καταδικασθούν οι αιτούσες την παρέμβαση στα έξοδα «που αντιστοιχούν στην αμοιβή του δικηγόρου των προσφευγουσών για τις παρατηρήσεις τους σχετικά με τις αιτήσεις παρεμβάσεως».

12 Προς στήριξη της ενστάσεώς της, η Επιτροπή προβάλλει τρεις λόγους απαραδέκτου. Συγκεκριμένα υποστηρίζει ότι:

— πρώτον, το έγγραφο 000978 της 10ης Μαρτίου 1992 δεν είναι βλαπτικό, δοθέντος ότι δεν έχει τον χαρακτήρα αποφάσεως·

— δεύτερον, τα προσβαλλόμενα έγγραφα δεν μπορούν να ερμηνευθούν ως άρνηση ενεργείας με τη λήψη αποφάσεως υπό τις προϋποθέσεις που προβλέπει το άρθρο 90, παράγραφος 3, της Συνθήκης ΕΟΚ·

— τέλος, μία τουλάχιστον από τις προσφεύγουσες, συγκεκριμένα η επαγγελματική ένωση, δεν έχει έννομο συμφέρον για την άσκηση προσφυγής ή, εν πάση περιπτώσει, δεν νομιμοποιείται ως διάδικος.

13 Στο Πρωτοδικείο επιβάλλεται να αποφανθεί ως προς τους κατ' αυτόν τον τρόπο προταθέντες λόγους απαραδέκτου υπό τις προϋποθέσεις του άρθρου 114, παράγραφοι 3 και 4, του Κανονισμού Διαδικασίας. Εν προκειμένω, το Πρωτοδικείο κρίνει, αφενός, ότι από την εξέταση των στοιχείων της δικογραφίας έχει επαρκώς διαφωτισθεί και ότι δεν συντρέχει λόγος να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία και, αφετέρου, ότι πρέπει να εξεταστεί, πρώτον, ο λόγος απαραδέκτου που αντλείται από το γεγονός ότι η προσβαλλομένη πράξη δεν έχει τον χαρακτήρα αποφάσεως ικανής να θίξει την έννομη κατάσταση των προσφευγουσών.

Σχετικά με τον λόγο απαραδέκτου που αντλείται από το γεγονός ότι τα προσβαλλόμενα έγγραφα δεν είναι ικανά να παραγάγουν έννομα αποτελέσματα

Η επιχειρηματολογία των διαδίκων

14 Σύμφωνα με την Επιτροπή, η προσβαλλομένη πράξη έχει τον χαρακτήρα απλής παρεμπίπτουσας πράξεως. Δεν αποτελεί παρά μια πρώτη αντίδραση των υπηρεσιών της ως προς έναν ενδεχόμενο χαρακτηρισμό, από πλευράς του άρθρου 86, των αναφερομένων στην καταγγελία γεγονότων και εντάσσεται στην πρώτη φάση έρευνας των καταγγελιών, όπως αυτή έχει αναλυθεί από το Πρωτοδικείο με την απόφασή του τη γνωστή ως Automec I (απόφαση της 10ης Ιουλίου 1990, Τ-64/89, Automec κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990, σ. II-367). Το περιεχόμενο της πράξεως, η έλλειψη αναφοράς στο άρθρο 6 του κανονισμού 99/63/ΕΟΚ της Επιτροπής, της 25ης Ιουλίου 1963, περί των ακροάσεων που προβλέπονται στο άρθρο 19, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού 17 του Συμβουλίου (ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001, σ. 37, στο

εξής: κανονισμός 99/63), και η ιδιότητα του υπογράψαντος την πράξη αποδεικνύουν αρκούντως τον προπαρασκευαστικό χαρακτήρα της προσβαλλομένης πράξεως.

15 Προκειμένου περί του περιεχομένου της πράξεως, η Επιτροπή φρονεί ότι η εξέλιξη των γεγονότων, από τις 21 Δεκεμβρίου 1990, ημερομηνία της καταγγελίας, μέχρι τις 10 Μαρτίου 1992, ημερομηνία εκδόσεως της προσβαλλομένης πράξεως, αρκεί για να αποδειχθεί ότι, στο πλαίσιο που εκδόθηκε, το έγγραφο της 10ης Μαρτίου 1992 δεν περιλαμβάνει κανένα νομικό χαρακτηρισμό των γεγονότων από πλευράς του άρθρου 86 της Συνθήκης.

16 Αφού επισήμανε ότι η καταγγελία της 21ης Δεκεμβρίου 1990 στηριζόταν αποκλειστικώς στην παράβαση του άρθρου 92 της Συνθήκης, αφήνοντας απλώς ανοικτό το ενδεχόμενο μεταγενέστερης παρεμβάσεώς της σύμφωνα με το άρθρο 86, η Επιτροπή διευκρινίζει ότι μόλις κατά τη διάρκεια μιας συναντήσεως με την καταγγείλασα, που έγινε στις 18 Μαρτίου 1991, εξετάστηκαν βάσει του άρθρου 86 τα μνημονευόμενα στην καταγγελία γεγονότα. Τα περισσότερα από τα προβλήματα που συζητήθηκαν κατά τη συνάντηση εκείνη, προβλήματα που, άλλωστε, είχαν ήδη θιγεί με την ευκαιρία προηγούμενης προσφυγής ενώπιον του γαλλικού Conseil de la concurrence (Συμβούλιο επί του ανταγωνισμού) ασκηθείσας επίσης στις 21 Δεκεμβρίου 1990, μνημονεύθηκαν εκ νέου στην ανακοίνωση, που έγινε στις 28 Οκτωβρίου 1991, σύμφωνα με το άρθρο 4 του κανονισμού (ΕΟΚ) 4064/89 του Συμβουλίου, της 21ης Δεκεμβρίου 1989, για τον έλεγχο των συγκεντρώσεων μεταξύ επιχειρήσεων (ΕΕ L 395, σ. 1, καθώς και του διορθωτικού αυτού κανονισμού, ΕΕ 1990, L 257, σ. 13, στο εξής: κανονισμός 4064/89). Η κοινοποιηθείσα στην Επιτροπή κατά την ημερομηνία εκείνη συμφωνία είχε σχέση με την ίδρυση κοινής επιχειρήσεως ταχείας επιδόσεως αλληλογραφίας μεταξύ, αφενός, των γερμανικών, καναδικών, γαλλικών, ολλανδικών και σουηδικών ταχυδρομείων και, αφετέρου, της αυστραλιανής επιχειρήσεως TNT Ltd. Με απόφαση της 2ας Δεκεμβρίου 1991, η Επιτροπή δήλωσε ότι δεν ήταν αντίθετη προς την πραγματοποίηση της συμφωνίας αυτής η οποία δεν προκαλούσε «σοβαρές αμφιβολίες» ως προς το συμβιβαστό της με την κοινή αγορά. Η απόφαση αυτή εκδόθηκε υπό τις προϋποθέσεις του άρθρου 6, παράγραφος 2, στοιχείο β', του κανονισμού 4064/89.

17 Η Επιτροπή δεν αμφισβητεί ότι απάντησε, στις 9 Ιανουαρίου 1992, σε νέο έγγραφο της καταγγείλασας της 15ης Νοεμβρίου 1991 και υποστηρίζει ότι με την ίδια αυτή απάντηση αναγγέλθηκε η προκαταρκτική λήψη θέσεως από την Επιτροπή σύμφωνα με το άρθρο 86 της Συνθήκης. Επομένως, αυτή την προκαταρκτική λήψη θέσεως αποτελεί η προσβαλλομένη πράξη της 10ης Μαρτίου 1992.

18 Σύμφωνα με την Επιτροπή, με το έγγραφο της 10ης Μαρτίου 1992 διευκρινίστηκε απλώς στην καταγγείλασα η περί του συμβιβαστού απόφαση της Επιτροπής που ελήφθη σύμφωνα με τον κανονισμό 4064/89. Το εν λόγω έγγραφο περιλαμβάνει υπόμνηση των δεσμεύσεων που ανελήφθησαν από τους συμμετέχοντες στην κοινή επιχείρηση ταχυδρομικούς φορείς και καταδεικνύεται η συνάφεια που υφίσταται μεταξύ, αφενός, των προβλημάτων που αντιμετωπίστηκαν κατά την έρευνα που διεξήχθη σύμφωνα με τον κανονισμό 4064/89 και, αφετέρου, των προβλημάτων που μνημονεύονται στην καταγγελία. Το προαναφερθέν τελευταίο χωρίο του προσβαλλομένου εγγράφου πρέπει να θεωρηθεί, σύμφωνα με το καθού όργανο, ως αποτελούν την προκαταρκτική λήψη θέσεως που αναγγέλθηκε στις 9 Ιανουαρίου 1992 και όχι ως απόφαση της Επιτροπής χαρακτηρίζουσα κατά τρόπο οριστικό τα πραγματικά περιστατικά από πλευράς του άρθρου 86. Σκοπός του εγγράφου της 10ης Μαρτίου 1992 ήταν απλώς να ενημερωθεί η καταγγείλασα σχετικά με τη νέα κατάσταση της αγοράς, ύστερα από την ίδρυση της κοινής επιχειρήσεως και τις προϋποθέσεις υπό τις οποίες η Poste επρόκειτο να ενεργεί στο μέλλον στο πλαίσιο των σχέσεών της με ιδιωτικές επιχειρήσεις.

19 Ως προς τον τόπο της πράξεως, η Επιτροπή επισημαίνει ότι το επίδικο έγγραφο δεν πληροί καμιά από τις σχετικές με τον τύπο προϋποθέσεις του άρθρου 6 του κανονισμού 99/63, το οποίο καθορίζει τις υποχρεώσεις που υπέχει η Επιτροπή όταν προτίθεται να απορρίψει μια καταγγελία. Η Επιτροπή υπογραμμίζει ότι στο επικρινόμενο έγγραφο ουδόλως γίνεται αναφορά στο άρθρο 6 του κανονισμού 99/63, ότι με το έγγραφο αυτό δεν τάσσεται καμιά προθεσμία στην καταγγείλασα για την υποβολή των παρατηρήσεών της και ότι δεν γίνεται καμία μνεία σχετικά με το αν η Επιτροπή προτίθεται να απορρίψει την καταγγελία.

20 Προκειμένου τέλος περί της ιδιότητας του υπογράψαντος την πράξη, η Επιτροπή επισημαίνει ότι στην απόφασή της 21ης Φεβρουαρίου 1990, με την οποία εξουσιοδοτήθηκε το μόνο μέλος της Επιτροπής που ήταν υπεύθυνο για ζητήματα ανταγωνισμού να λάβει τις απορριπτικές της καταγγελίας αποφάσεις, δεν προβλέπεται καμιά διαδικασία εξουσιοδοτήσεως υπογραφής. Εξ αυτού έπεται ότι οι απορριπτικές των καταγγελιών αποφάσεις πρέπει κατ' ανάγκη να λαμβάνονται και να υπογράφονται από τον υπεύθυνο για ζητήματα ανταγωνισμού Επίτροπο. Όμως, εν προκειμένω, κάτι τέτοιο δεν συνέβη, δοθέντος ότι η προσβαλλομένη πράξη φέρει την υπογραφή διευθυντή.

21 Για όλους αυτούς τους λόγους, η Επιτροπή φρονεί ότι η προσβαλλομένη πράξη δεν μπορεί να θεωρηθεί ως απορριπτική καταγγελίας απόφαση.

22 Οι προσφεύγουσες, αφού υπογράμμισαν τη σημασία των ζητημάτων αρχής που θέτει η ένσταση απαραδέκτου της Επιτροπής, παραγνωρίζοντας τις δεσμεύσεις που είχε αναλάβει με τα σχόλιά της όσον αφορά την απόφαση Automec I (βλ. 20ή Έκθεση επί της πολιτικής ανταγωνισμού, 1991, σ. 138), ισχυρίζονται, απαντώντας στις αντιρρήσεις της Επιτροπής, ότι η καταγγελία της 21ης Δεκεμβρίου 1990 στηριζόταν ρητώς στο άρθρο 36, πράγμα, εξάλλου, που και η Επιτροπή αναγνώρισε κατά τη διάρκεια της διαδικασίας.

23 Οι προσφεύγουσες υπενθυμίζουν ότι η αρχή που πρέπει να εφαρμόζεται προκειμένου να κριθεί αν μια πράξη κοινοτικού οργάνου μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως, υπό τις προϋποθέσεις που προβλέπει το άρθρο 173 της Συνθήκης, συνίσταται στο να ερευνάται αν η πράξη αυτή είναι ικανή να παραγάγει έννομα αποτελέσματα (απόφαση του Δικαστηρίου της 31ης Μαρτίου 1971, 22/70, Επιτροπή κατά Συμβουλίου, Συλλογή τόμος 1969-1971, σ. 729), τα οποία και πρέπει να νοούνται ως «έννομα αποτελέσματα δεσμευτικά και ικανά να επηρεάσουν τα συμφέροντα του προσφεύγοντος, μεταβάλλοντας κατά τρόπο σαφή τη νομική του θέση» (απόφαση του Δικαστηρίου της 11ης Νοεμβρίου 1981, 60/81, IBM κατά Επιτροπής, Συλλογή 1981, σ. 2639, σκέψη 9). Η εφαρμογή της αρχής αυτής στην προκείμενη περίπτωση σημαίνει ότι το έγγραφο της 10ης Μαρτίου 1992 πρέπει να αναγνωρισθεί ότι παρουσιάζει τον χαρακτήρα βλαπτικής πράξεως.

24 Συναφώς, η Επιτροπή κακώς, κατά τις προσφεύγουσες, επικαλείται την προαναφερθείσα απόφαση του Πρωτοδικείου Automec I. Πράγματι, οι δύο περιπτώσεις ανέκυψαν σε διαφορετικές, για τρεις τουλάχιστον λόγους, αλληλουχίες. Πρώτον, ενώ το Πρωτοδικείο επισήμανε, με την προαναφερθείσα απόφασή του της 10ης Ιουλίου 1990, την έλλειψη παρεμβάσεως, στο πλαίσιο της διερευνήσεως της υποθέσεως, του γενικού διευθυντή ανταγωνισμού, το εν λόγω πρόσωπο έχει, εν προκειμένω, παρέμβει, ως υπογράψας το έγγραφο της 9ης Ιανουαρίου 1992 προς τις προσφεύγουσες. Εξάλλου, η προσβαλλομένη πράξη της 10ης Μαρτίου 1992 δεν αποτελεί παρά την απάντηση που είχε αναγγελθεί με το έγγραφο της Επιτροπής της 9ης Ιανουαρίου 1992.

25 Συναφώς, οι προσφεύγουσες αναφέρουν ότι, λόγω της σιγής που τήρησε η Επιτροπή μετά την καταγγελία που της υποβλήθηκε, η καταγγείλασα αναγκάστηκε, στις 15 Νοεμβρίου 1991, να απευθύνει προς το εν λόγω κοινοτικό όργανο έγγραφο οχλήσεως προκειμένου να ενεργήσει υπό την έννοια του άρθρου 175 της Συνθήκης, έγγραφο στο οποίο ο γενικός διευθυντής ανταγωνισμού έδωσε, στις 9 Ιανουαρίου 1992, παρελκυστική απάντηση. Αυτή η απάντηση, η οποία δόθηκε εντός της προβλεπόμενης από το άρθρο 175 της Συνθήκης προθεσμίας των δύο μηνών, επιτρέπει να θεωρηθεί το

προσβαλλόμενο έγγραφο της 10ης Μαρτίου 1992 ως η οριστική απάντηση της Επιτροπής στο έγγραφο οχλήσεως που της απεστάλη.

26 Δεύτερον, σε αντίθεση με το έγγραφο προς την Automec, το προσβαλλόμενο έγγραφο, όχι μόνο πόρρω απέχει από το να περιλαμβάνει οριστικά και προσωρινά στοιχεία, αλλά δεν περιέχει ούτε προσωρινά στοιχεία και καταδεικνύει, αντιθέτως, ότι η Επιτροπή προέβη σε οριστική εξέταση των γεγονότων από πλευράς άρθρου 86.

27 Τρίτον, το προσβαλλόμενο έγγραφο είναι μεταγενέστερο της αποφάσεως με την οποία η Επιτροπή ανέλαβε την υποχρέωση να αποδεχθεί τις συνέπειες που προέκυψαν από την απόφαση Automec I. Πράγματι, οι προσφεύγουσες επισημαίνουν ότι, στην *20ή Έκθεσή επί της πολιτικής ανταγωνισμού*, η Επιτροπή δημοσίευσε σχόλια σχετικά με την προαναφερθείσα απόφαση του Πρωτοδικείου της 10ης Ιουλίου 1990, Automec κατά Επιτροπής. Η τελική παράγραφος του σχολίου αυτού έχει ως εξής:

« Επομένως, οι επιστολές ανακοινώσεως προκαταρκτικών παρατηρήσεων θα συντάσσονται κατά τρόπο που δεν θα μπορούν να θεωρούνται από τους παραλήπτες τους τίποτε άλλο εκτός από μια πρώτη αντίδραση των υπηρεσιών της Επιτροπής με βάση τις πληροφορίες που διαθέτουν. Εν πάση περιπτώσει, οι παραλήπτες τους θα καλούνται πάντοτε να υποβάλλουν τις συμπληρωματικές παρατηρήσεις τους στην Επιτροπή μέσα σε εύλογη προθεσμία που θα καθορίζεται ρητά στην επιστολή, διαφορετικά θα θεωρείται ότι η καταγγελία μπήκε στο αρχείο.»

28 Αθετώντας τις δεσμεύσεις που κατ' αυτόν τον τρόπο ανέλαβε στο πλαίσιο της *20ής Εκθέσεως επί της πολιτικής ανταγωνισμού*, η Επιτροπή παραβίασε τις αρχές της ασφάλειας δικαίου και της καλής πίστεως. Πράγματι, υιοθετώντας μια σαφέστατη πολιτική, η Επιτροπή έδωσε τουλάχιστον την εντύπωση ότι, σε περίπτωση που δεν θα καλούσε τα ενδιαφερόμενα μέρη να υποβάλουν παρατηρήσεις, η καταγγελία θα έπρεπε να θεωρηθεί ως τεθείσα οριστικώς στο αρχείο. Επικαλούμενη το ρητό «Tu patere legem quam fecisti» και την απόφαση του Πρωτοδικείου της 17ης Δεκεμβρίου 1991, T-7/89, Hercules κατά Επιτροπής (Συλλογή 1991, σ. II-1711), οι προσφεύγουσες φρονούν ότι μια τέτοια δέσμευση είναι αντιτάξιμη στην Επιτροπή. Εξ αυτού συνάγουν ότι, εφόσον η προσβαλλόμενη πράξη δεν πληροί τις απορρέουσες από τις προαναφερθείσες δεσμεύσεις επιταγές, συνιστά οριστική απόρριψη καταγγελίας.

29 Εξάλλου, αφήνοντας κατά μέρος τις περιστάσεις καταρτίσεώς του, το προσβαλλόμενο έγγραφο παρουσιάζει τον χαρακτήρα βλαπτικής αποφάσεως κατά την έννοια της προαναφερθείσας νομολογίας του Δικαστηρίου. Πράγματι, η προσβαλλόμενη πράξη θέτει τέρμα στην έρευνα που έχει κινηθεί, περιέχει κρίση επί των αναφερομένων στην καταγγελία πρακτικών και παρεμποδίζει τις προσφεύγουσες, των οποίων μεταβάλλει την έννομη κατάσταση, να ζητήσουν την επανέναρξη της έρευνας της καταγγελίας, εκτός αν προσκομίσουν νέα στοιχεία (απόφαση του Δικαστηρίου της 17ης Νοεμβρίου 1987, 142/84 και 156/84, BAT κατά Επιτροπής, Συλλογή 1987, σ. 4487, σκέψη 12, και απόφαση του Πρωτοδικείου της 13ης Δεκεμβρίου 1990, Τ-116/89, Prodifarma κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990, σ. II-843, σκέψη 70).

30 Τέλος, σύμφωνα με τις προσφεύγουσες, οι συγκεκριμένες συνθήκες καταρτίσεως της πράξεως ή η ιδιότητα του υπογράψαντος αυτήν δεν προσφέρονται για να εκτιμηθεί αν η προσβαλλομένη πράξη παρουσιάζει τον χαρακτήρα βλαπτικής αποφάσεως. Πράγματι, αν το παραδεκτό μιας προσφυγής ακυρώσεως κοινοτικής πράξεως εξηρτάτο από τις συγκεκριμένες συνθήκες καταρτίσεώς της, τότε το παραδεκτό αυτό θα εξηρτάτο, φρονούν οι προσφεύγουσες, από μια απολύτως εξαρτώμενη από τη βούληση της Επιτροπής προϋπόθεση. Όσον αφορά την ιδιότητα του υπογράψαντος την πράξη, πρόκειται, κατά πάγια νομολογία, για ζήτημα το οποίο αφορά τη νομιμότητα της πράξεως και όχι το παραδεκτό της στρεφομένης κατ' αυτής προσφυγής.

Η εκτίμηση του Πρωτοδικείου

31 Προκειμένου να εκτιμηθεί το λυσιτελές της ενστάσεως απαραδέκτου που προτείνει η Επιτροπή, ενστάσεως που αντλείται από το γεγονός ότι το προσβαλλόμενο έγγραφο δεν είχε τον χαρακτήρα αποφάσεως, το Πρωτοδικείο κρίνει ότι πρέπει, πρώτον, να εξετασθεί αν, όπως υποστηρίζουν οι προσφεύγουσες, η καταγγελία της 21ης Δεκεμβρίου 1990 στηριζόταν όχι μόνο στο άρθρο 92 της Συνθήκης, αλλά και στο άρθρο της 86· δεύτερον, στο Πρωτοδικείο εναπόκειται η εκτίμηση του αν η προσβαλλομένη πράξη έχει περιεχόμενο αποφάσεως και μπορεί να παραγάγει έννομα αποτελέσματα, ασχέτως του αν αυτή έχει εκδοθεί στο πλαίσιο της διαδικασίας διερευνήσεως των καταγγελιών που προβλέπουν ο κανονισμός 17 του Συμβουλίου, της 6ης Φεβρουαρίου 1962, πρώτος κανονισμός της εφαρμογής των άρθρων 85 και 86 (ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001, σ. 25), και ο προαναφερόμενος κανονισμός 99/63.

Όσον αφορά το περιεχόμενο της καταγγελίας της 21ης Δεκεμβρίου 1990

32 Όπως προκύπτει από τα στοιχεία της δικογραφίας, η καταγγελία της ενώσεως επιχειρήσεων αποτελείται από τρία χωριστά μέρη: ένα «συνοδευτικό έγγραφο» προς τον γενικό διευθυντή ανταγωνισμού, μια «περίληψη» της καταγγελίας και την καθαυτό καταγγελία, του κυρίως κειμένου της οποίας προηγείται τετρασέλιδο λεπτομερές σχέδιο.

33 Στην πρώτη παράγραφο του «συνοδευτικού εγγράφου», η καταγγείλασα ζητεί από τον γενικό διευθυντή της ΓΔ IV «να κινήσει έρευνα προκειμένου να διαπιστωθεί αν ορισμένες ενισχύσεις του γαλλικού κράτους πρέπει να θεωρηθούν ως ασυμβίβαστες με την κοινή αγορά και τούτο σύμφωνα με τις αρχές που έχουν τεθεί με το άρθρο 3, στοιχείο στ', το άρθρο 5, δεύτερο εδάφιο, καθώς και με τα άρθρα 92 επ. της Συνθήκης (...)». Το συνοδευτικό έγγραφο τελειώνει με αποκλειστική αναφορά στο άρθρο 92.

34 Σύμφωνα με την περίληψη της καταγγελίας, «σκοπός της (...) καταγγελίας είναι να επιστηθεί η προσοχή (...) επί ενός συνόλου ενισχύσεων». Στην περίληψη απαριθμούνται όλες οι προβαλλόμενες ως θίγουσες τον ανταγωνισμό εμπορικές πρακτικές που θεωρούνται αντίθετες μόνο προς τους κοινοτικούς κανόνες περί κρατικών ενισχύσεων. Στην περίληψη γίνεται μία μόνο αναφορά στα άρθρα 85, 86 και 90 της Συνθήκης, προκειμένου όμως να διευκρινιστεί ότι μια από τις επίμαχες πρακτικές έχει αποτελέσει το αντικείμενο καταγγελίας προγενέστερης και διαφορετικής από αυτήν της 21ης Δεκεμβρίου 1990. Στο τέλος της περιλήψεως αναφέρεται ότι η καταγγείλασα φρονεί ότι η καταλληλότερη λύση για την αντιμετώπιση των καταγγελλομένων πρακτικών είναι να διαταχθεί η ανάκτηση των ενισχύσεων.

35 Το κύριο μέρος της καταγγελίας δεν κάνει καμιά αναφορά στο άρθρο 86 της Συνθήκης. Το τελευταίο χωρίο έχει ως εξής:

«Από τα προηγούμενα προκύπτει ότι, αν επρόκειτο να διατηρηθούν οι ανωτέρω περιγραφείσες ενισχύσεις, τούτο θα είχε ως συνέπεια τον πλήρη αφανισμό, εντός συντόμου χρονικού διαστήματος, των ιδιωτικών εταιριών ταχείας επιδόσεως αλληλογραφίας. Επομένως, πρέπει, όσον αφορά το μέλλον, να υποχρεωθεί η SFMI 1) *είτε* να προσαρμόσει τις τιμές της ανάλογα με την πραγματική αξία των παρεχομένων από την Poste υπηρεσιών, 2) *είτε*, αν προκύπτει ότι μια τέτοια προσαρμογή είναι αδύνατη, να παύσει να χρησιμοποιεί το δίκτυο της Poste (...)»

36 Προς απόδειξη του ότι η καταγγελία δεν στηρίζεται αποκλειστικώς στην προβαλλόμενη παράβαση του άρθρου 92, οι προσφεύγουσες επικαλούνται κυρίως τη δεύτερη σελίδα του «συνοδευτικού εγγράφου», όπου η καταγγέλλασα, αφενός, ρητώς επιφυλάσσεται ως προς τη δυνατότητα να υποβάλει καταγγελία βάσει των κανόνων ανταγωνισμού που ισχύουν για τις επιχειρήσεις και, αφετέρου, επισημαίνει ότι η υποβληθείσα στο γαλλικό Conseil de la concurrence καταγγελία, την οποία όπως αναφέρει έχει απλώς επισυνάψει και δεν έχει ενσωματώσει στην προς την Επιτροπή καταγγελία, είναι πρόσφορη όχι μόνο από πλευράς εθνικού δικαίου αλλά και από πλευράς των κοινοτικών κανόνων περί ανταγωνισμού που εφαρμόζονται στις επιχειρήσεις.

37 Το Πρωτοδικείο κρίνει ότι από την εξέταση του συνόλου των στοιχείων που κοινοποιήθηκαν στην Επιτροπή στις 21 Δεκεμβρίου 1990 σαφώς προκύπτει ότι ορθώς το εν λόγω κοινοτικό όργανο υποστηρίζει ότι η προς αυτό προσφυγή έγινε αρχικώς αποκλειστικώς βάσει του άρθρου 92, εφόσον στην ίδια την καταγγελία ουδόλως γίνεται αναφορά στο άρθρο 86 της Συνθήκης. Το γεγονός ότι σ' ένα άσχετο προς την καθαυτό καταγγελία έγγραφο, και συγκεκριμένα το έγγραφο διαβιβάσεώς της στον γενικό διευθυντή ανταγωνισμού, διατυπώνεται ρητή επιφύλαξη ως προς τη δυνατότητα μεταγενέστερης προσφυγής στην Επιτροπή βάσει των διατάξεων αυτών και γίνεται αναφορά στην ενώπιον του γαλλικού Conseil de la concurrence προσφυγή, τούτο όχι μόνο δεν θέτει υπό αμφισβήτηση μια τέτοια εκτίμηση αλλά και την ενισχύει.

Όσον αφορά την ανάλυση της προσβαλλομένης πράξεως

38 Στη συνέχεια, στο Πρωτοδικείο εναπόκειται να εκτιμήσει αν το προσβαλλόμενο έγγραφο μπορεί να έχει το περιεχόμενο αποφάσεως και να παράγει έννομα αποτελέσματα και, ως εκ τούτου, να αποτελέσει πρόσφορο αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως, καίτοι, όπως αποδείχθηκε ανωτέρω, με την αρχική καταγγελία της 21ης Δεκεμβρίου 1990 ουδόλως ζητήθηκε από την Επιτροπή να προβεί σε χαρακτηρισμό των γεγονότων από πλευράς του άρθρου 86 της Συνθήκης. Προς τούτο, πρέπει να εκτιμηθεί, αφενός, αν η προσβαλλομένη πράξη μπορεί, όπως υποστηρίζουν οι προσφεύγουσες, να θεωρηθεί ως οριστική απόφαση απορρίψεως ή θέσεως στο αρχείο της καταγγελίας, σε περίπτωση που η πράξη αυτή εκδιδόταν στο πλαίσιο της εφαρμογής της διαδικασίας διερευνήσεως των καταγγελιών που προβλέπουν οι κανονισμοί 17 και 99/63, και, αφετέρου, αν η πράξη αυτή μπορεί να παραγάγει έννομα αποτελέσματα, σε περίπτωση που είχε εκδοθεί σε άλλο πλαίσιο.

Όσον αφορά τον χαρακτήρα της ως αποφάσεως και τα έννομα αποτελέσματα που θα μπορούσαν να συνδέονται με την προσβαλλομένη πράξη σε περίπτωση που αυτή είχε εκδοθεί στο πλαίσιο της εφαρμογής της διαδικασίας που προβλέπουν οι κανονισμοί 17 και 99/63

39 Σύμφωνα με το άρθρο 3 του κανονισμού 17:

«1. Αν η Επιτροπή διαπιστώσει, κατόπιν αιτήσεως ή αυτεπαγγέλτως, παράβαση των διατάξεων του άρθρου 85 ή του άρθρου 86 της Συνθήκης, δύναται να υποχρεώσει με απόφαση τις συμμετέχουσες επιχειρήσεις ή ενώσεις επιχειρήσεων να παύσουν τη διαπιστωθείσα παράβαση.

2. Προς τον σκοπό αυτό νομιμοποιούνται να υποβάλουν αίτηση:

α) τα κράτη μέλη·

β) πρόσωπα και ενώσεις προσώπων που επικαλούνται έννομο συμφέρον.»

40 Εφόσον η προσβαλλομένη πράξη θα είχε εκδοθεί στο πλαίσιο της εφαρμογής των προαναφερθεισών διατάξεων του άρθρου 3 του κανονισμού 17, από τις εν λόγω διατάξεις προκύπτει ότι το προσβαλλόμενο έγγραφο δεν ήταν δυνατό να αποτελεί την κατάληξη παρά μόνον είτε μιας αποφάσεως της Επιτροπής να επιληφθεί αυτεπαγγέλτως, σύμφωνα με το άρθρο 86, της προβαλλομένης με την αρχική καταγγελία πρακτικής, ενδεχόμενο που δεν υποστηρίζεται από κανέναν από τους διαδίκους, είτε μιας αιτήσεως της καταγγέλλουσας, συμπληρωματικής της αρχικής καταγγελίας της 20ής Δεκεμβρίου 1990, που υποβλήθηκε προφορικώς κατά τη συνάντηση της 18ης Μαρτίου 1991, όπως υποστηρίζουν οι προσφεύγουσες και παραδέχεται η Επιτροπή.

41 Χωρίς να παρίσταται ανάγκη να επιλύσει το Πρωτοδικείο το πρόβλημα αν μια τέτοια συμπληρωματική αίτηση μπορούσε εγκύρως να υποβληθεί προφορικώς από την καταγγείλασα, κατά την άτυπη συνάντηση με την Επιτροπή της 18ης Μαρτίου 1991, αρκεί η διαπίστωση ότι το προσβαλλόμενο έγγραφο δεν μπορεί να έχει το περιεχόμενο αποφάσεως εφόσον εντάσσεται σε στάδιο προγενέστερο της καταληκτικής φάσεως μιας διαδικασίας διερευνήσεως που έχει κινηθεί αυτεπαγγέλτως ή κατόπιν αιτήσεως.

42 Πράγματι, από το γράμμα του προσβαλλομένου εγγράφου, με το οποίο η Επιτροπή περιορίζεται στο να εκθέτει στις προσφεύγουσες ότι δεν σκοπεύει να συνεχίσει τη βάσει του άρθρου 86 της Συνθήκης έρευνα, προκύπτει ότι το έγγραφο αυτό δεν περιέχει κανέναν χαρακτηρισμό από πλευράς του άρθρου 86 των προβαλλομένων γεγονότων. Περιορίζεται στη διασαφήνιση της αποφάσεως περί συμβιβαστού που έλαβε η Επιτροπή στις 2 Δεκεμβρίου 1991 σύμφωνα με τον κανονισμό 4064/89, στην υπενθύμιση των δεσμεύσεων που έχουν λάβει τα μετέχοντα στην κοινή επιχείρηση ταχυδρομεία και στην απόδειξη της σχέσεως που υφίσταται μεταξύ των προβλημάτων που ανέκυψαν κατά τη διενεργηθείσα βάσει του κανονισμού 4064/89 έρευνα και των προβλημάτων που θίγονται στην καταγγελία. Καίτοι με την απόφαση αυτή γίνεται δεκτό ότι η κοινή επιχείρηση ούτε δημιουργεί ούτε ενισχύει δεσπόζουσα θέση στην κοινοτική αγορά ταχείας επιδόσεως αλληλογραφίας, ουδεμία κρίση διατυπώνεται είτε ως προς τον χαρακτηρισμό, από πλευράς εννοίας της καταχρήσεως δεσπόζουσας θέσης του άρθρου 86 της Συνθήκης, των εμπορικών πρακτικών κάθε μιας από τις επιχειρήσεις που αποτελούν συμβαλλόμενα μέρη στη συμφωνία συγκεντρώσεως είτε, κατά μείζονα λόγο, ως προς τον θεμιτό χαρακτήρα των πρακτικών που μνημονεύονται στην καταγγελία της 21ης Δεκεμβρίου 1990.

43 Επομένως, έστω και αν γίνει δεκτό ότι υφίσταται συμπληρωματική αίτηση των προσφευγουσών σύμφωνα με το άρθρο 86 της Συνθήκης, υπό τις προϋποθέσεις του άρθρου 3 του κανονισμού 17, το προσβαλλόμενο έγγραφο δεν μπορεί να θεωρηθεί ως απόφαση απορρίπτουσα ή θέτουσα οριστικώς στο αρχείο μια τέτοια αίτηση, εφόσον με αυτό δεν διατυπώνεται κρίση ως προς τον χαρακτηρισμό των προβαλλομένων γεγονότων και, αντίθετα προς όσα υποστηρίζουν οι προσφεύγουσες, το εν λόγω έγγραφο δεν έχει, αυτό καθαυτό, ως αποτέλεσμα και σ' αυτό το στάδιο της διαδικασίας τον τερματισμό της διεξαχθείσας από την Επιτροπή έρευνας. Στην πραγματικότητα, από το περιεχόμενό του, το προσβαλλόμενο έγγραφο πρέπει να θεωρηθεί ως πράξη κείμενη σε προκαταρκτικό της έρευνας στάδιο, περιοριζόμενη στην εκδήλωση μιας πρώτης αντιδράσεως των υπηρεσιών της Επιτροπής και στερούμενη εννόμων αποτελεσμάτων. Έστω και αν γίνει δεκτό ότι η προσβαλλομένη πράξη μπορεί να θεωρηθεί ως προσωρινή γνωστοποίηση κατά την έννοια του άρθρου 6 του κανονισμού 99/63, πράγμα που δεν προκύπτει ούτε από το περιεχόμενο ούτε από τη μορφή της, το προσβαλλόμενο έγγραφο δεν μπορεί, πολλώ μάλλον, να θεωρηθεί ικανό να παραγάγει έννομα αποτελέσματα. Πράγματι, όπως έχει κρίνει το Πρωτοδικείο με την προαναφερθείσα απόφασή του Automec I, ούτε οι προκαταρκτικές παρατηρήσεις των υπηρεσιών της Επιτροπής κατά την κίνηση μιας διαδικασίας διαπιστώσεως παραβάσεων των κανόνων ανταγωνισμού ούτε η γνωστοποίηση στην καταγγέλουσα που προβλέπει το άρθρο 6 του κανονισμού 99/63 μπορούν να θεωρηθούν, ως εκ της φύσεως και των

εννόμων τους αποτελεσμάτων, ως αποφάσεις κατά την έννοια του άρθρου 173 της Συνθήκης, κατά των οποίων να χωρεί άσκηση προσφυγής ακυρώσεως. Στο πλαίσιο της διοικητικής διαδικασίας, όπως αυτή είχε οργανωθεί από τα άρθρα 3, παράγραφος 2, του κανονισμού 17 και 6 του κανονισμού 99/63, οι ανωτέρω παρατηρήσεις και η γνωστοποίηση αποτελούν όχι πράξεις παράγουσες δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα ικανά να θίξουν τα έννομα συμφέροντα των προσφευγουσών αλλά προπαρασκευαστικές πράξεις.

44 Το συμπέρασμα αυτό δεν κλονίζεται από την επιχειρηματολογία που προβάλλουν οι προσφεύγουσες προς απόρριψη της ενστάσεως απαραδέκτου, επιχειρηματολογία που συνίσταται σε δύο ισχυρισμούς, αφενός, την προβαλλόμενη παραβίαση των αρχών της καλής πίστεως και της ασφάλειας δικαίου και, αφετέρου, την προβαλλόμενη ύπαρξη οχλήσεως.

45 Προκειμένου, αφενός, για το επιχείρημα των προσφευγουσών που αντλείται από την εκ μέρους της Επιτροπής αθέτηση των δεσμεύσεων που ανέλαβε σχολιάζοντας την απόφαση του Πρωτοδικείου Automec I (βλ. σκέψη 28), το Πρωτοδικείο φρονεί ότι το επιχείρημα αυτό στηρίζεται σε εσφαλμένη ερμηνεία της τελευταίας φράσεως του προαναφερθέντος αυτού σχολίου. Σύμφωνα με τη συλλογιστική αυτή, η φράση αυτή πρέπει να αναλυθεί υπό την έννοια ότι, καθώς το επίδικο έγγραφο δεν τάσσει στην καταγγελλασα προθεσμία για την υποβολή παρατηρήσεων, πρέπει να χαρακτηρισθεί ως απόφαση ισοδυναμούσα με τη θέση της καταγγελίας στο αρχείο. Από την ανάλυση του προαναφερθέντος κειμένου σαφώς προκύπτει ότι δεν είναι αυτή η έννοια της εν λόγω φράσεως. Η φράση αυτή σημαίνει μόνο ότι μια αίτηση, που υποβάλλεται βάσει του άρθρου 3 του κανονισμού 17, τίθεται στο αρχείο αν ο καταγγέλλας δεν υποβάλλει στην Επιτροπή παρατηρήσεις εντός της προθεσμίας που τάσσεται με την προσωρινή γνωστοποίηση που γίνεται σύμφωνα με το άρθρο 6 του κανονισμού 99/63. Κατά συνέπεια, κακώς οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι παραβιάστηκαν οι αρχές της καλής πίστεως και της ασφάλειας δικαίου.

46 Προκειμένου, αφετέρου, για το επιχείρημα των προσφευγουσών που αντλείται από προβαλλομένη όχληση προς ενέργεια σύμφωνα με το άρθρο 175 της Συνθήκης, το Πρωτοδικείο κρίνει ότι η συλλογιστική των προσφευγουσών, όπως αυτή έχει ανωτέρω εκτεθεί (βλ. σκέψη 25) και κατά την οποία το έγγραφο της 15ης Νοεμβρίου 1991 αποτελεί όχληση κατά την έννοια του άρθρου 175 της Συνθήκης, δεν μπορεί να γίνει δεκτή. Πράγματι, από το περιεχόμενο του εγγράφου αυτού σαφώς προκύπτει ότι τούτο όχι μόνο δεν αποτελεί, έναντι της Επιτροπής, όχληση προς ενέργεια σύμφωνα με το άρθρο 86, αλλά και είναι, στην πραγματικότητα, απλή αίτηση προς τον γενικό διευθυντή της ΓΔ IV για συνάντηση και δεν σκοπεί στο να υποχρεωθεί η Επιτροπή να απευθύνει πράξη προς τον συντάκτη του εγγράφου αυτού. Κατά συνέπεια, το επιχείρημα στερείται πραγματικού ερείσματος.

47 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι, σύμφωνα με το προαναφερθέν ενδεχόμενο κατά το οποίο η προσβαλλομένη πράξη εκδόθηκε στο πλαίσιο της εφαρμογής της διαδικασίας που προβλέπουν οι κανονισμοί 17 και 99/63, τα αιτήματα με τα οποία ζητείται η ακύρωσή της είναι απαράδεκτα.

Όσον αφορά τον χαρακτήρα της προσβαλλομένης πράξεως ως αποφάσεως και τα έννομα αποτελέσματα που θα μπορούσαν να συνδέονται μ' αυτήν, σε περίπτωση που η πράξη αυτή είχε εκδοθεί σε πλαίσιο διαφορετικό από αυτό της εφαρμογής της διαδικασίας που προβλέπουν οι κανονισμοί 17 και 99/63

48 Το Πρωτοδικείο κρίνει ότι αρκεί η διαπίστωση ότι, σε μια τέτοια περίπτωση, κατά την οποία η Επιτροπή ούτε σκόπευε να επιληφθεί αυτεπαγγέλτως σύμφωνα με το άρθρο 86 της Συνθήκης ούτε έκρινε ότι της είχε υποβληθεί, σύμφωνα με το ίδιο άρθρο, συμπληρωματική αίτηση εκ μέρους της καταγγείλασας κατά τη συνάντηση της 18ης Μαρτίου 1991, το προσβαλλόμενο έγγραφο της 10ης Μαρτίου 1992 έχει τον χαρακτήρα καθαρής φιλοφρονήσεως και στερείται οποιουδήποτε εννόμου αποτελέσματος. Κατά συνέπεια, το εν λόγω έγγραφο δεν μπορεί να αποτελέσει το αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως.

49 Από το σύνολο των προηγουμένων σκέψεων, και χωρίς να παρίσταται ανάγκη μακρυγορίας ως προς τον τύπο της επίδικης πράξεως ή την ιδιότητα του υπογράψαντος αυτήν, προκύπτει ότι το προσβαλλόμενο έγγραφο της 10ης Μαρτίου 1992 δεν μπορεί, εν πάση περιπτώσει, να αποτελέσει, καθ' οιονδήποτε τρόπο, απόφαση ούτε είναι ικανό να παραγάγει έννομα αποτελέσματα δυνάμενα να θίξουν τα έννομα συμφέροντα των προσφευγουσών. Επομένως, πρέπει να γίνει δεκτός ο πρώτος από τους τρεις λόγους απαραδέκτου που προτείνει η Επιτροπή. Κατά συνέπεια, η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη χωρίς να παρίσταται ανάγκη να εξετάσει το Πρωτοδικείο τους δύο άλλους λόγους απαραδέκτου της Επιτροπής.

Όσον αφορά τις αιτήσεις παρεμβάσεως

50 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι δεν συντρέχει λόγος να αποφανθεί το Πρωτοδικείο επί των αιτήσεων που έχουν υποβληθεί από τις GD Net BV, Deutsche Bundespost Postdienst, La Poste, PTT Post BV και Sweden Post, με τις οποίες ζητείται να τους επιτραπεί να παρέμβουν υπέρ της Επιτροπής.

Επί των δικαστικών εξόδων

51 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα έξοδα εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι οι προσφεύγουσες ηττήθηκαν και η Επιτροπή ζήτησε την καταδίκη τους στα έξοδα, πρέπει αυτές να καταδικαστούν στα δικαστικά έξοδα συμπεριλαμβανομένων και αυτών που αφορούν τις παρατηρήσεις τους σχετικά με τις αιτήσεις παρεμβάσεως.

52 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 6, του Κανονισμού Διαδικασίας: «Σε περίπτωση καταργήσεως της δίκης, το Πρωτοδικείο κανονίζει τα έξοδα κατά την κρίση του». Το Πρωτοδικείο κρίνει ότι, υπό τις προκείμενες περιστάσεις, οι παρεμβαίνουσες πρέπει να φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (δεύτερο τμήμα)

διατάσσει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή ως απαράδεκτη.

2) Παρέλκει η έκδοση αποφάσεως ως προς τις αιτήσεις παρεμβάσεως.

3) Οι προσφεύγουσες φέρουν τα δικά τους δικαστικά έξοδα καθώς και αυτά της Επιτροπής. Κάθε μια από τις παρεμβαίνουσες φέρει τα δικά της δικαστικά έξοδα.

Λουξεμβούργο, 30 Νοεμβρίου 1992.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

J. L. Cruz Vilaça